

AUGUSTUS 1982

jaargang 4

NO 8

APOLLO

VOOR HOMOSEK/SUELE
JONGENS EN MEISJES

no 7: juli 1982

Redactie: Monique Kers

Raymonde Padmos

Cor Blom

Nick Weiler

Alex König

Ronald Pattenier

Fonger Boontjes

Typewerk: Monique Kers

Raymonde Padmos

Alex König

Cor Blom

Lay-out: Raymonde, Cor, Ronald, Alex, Monique, Nick, Fonger

Illustraties: Nick, Fonger, Alex

Vouwdroeg: Els, Monique, Raymonde

Het Vijgeblad wordt gedrukt door het Mulp- en informatiecentrum te Rotterdam en is een uitgave van Apollo.

Apollo is een vereniging voor homoseksuele jongens en meiden en belangstellenden, draagt zorg voor opvang, bewustwording, actie en amusement.

Het bestuur bestaat uit: Jans, Evert Jan, Cor, Peter, Eddie en Raymonde.

Kopy: postbus 1490, 3000 BL Rotterdam of bij de contactvrouw

(Raymonde Padmos Zwaanshale 117c, 3036 KH Rotterdam)

De contributie van Apollo bedraagt f25,- tot f100,- afhankelijk van de draagkracht. Opgeven bij postbus 1490 3000 BL Rotterdam.

Een los abonnement op het Vijgeblad kost f35,-. Stort het bedrag dan op gironummer 33.36.919 ten name van de penningmeester.

ELKE VRIJDAG **SOOS**
VAN 8 TOT 1 WESTERSINGEL 18

POST NAAR POSTBUS 1490 3000 BL ROTTERDAM

inhoudsopgave

bldz.

- 3 agenda
- 4 reedaktiejoneel
- 5 verslag amersfoort
- 7 roze weekeinde
- 8 de drie gebeurtenissen
- 10 agressie en angst
- 11 reisebrief
- 14 slechte berichten
- 15 verslag helmmond mededelingen
- 16 het zweepje
- 17 apollo privaat
- 18 waarom meindert weende
- 19 el is zo blij met els
- 20 het vervolghverhaal deel 4
- 22 leeftijdsgrens op apollo
- 23 gastenboek
- 26 homo's in turkije
- 27 lidmaatschap reactie 2
- 28 gedichten
- 29 knapenliefde
- 30 amnesty international
- 31 hard werken

AMERIKAANSE TOERISTEN OP HET LIEVE VROUWEKERKHOF (BIJ DE VISAFSLAG)

--AGENDA--

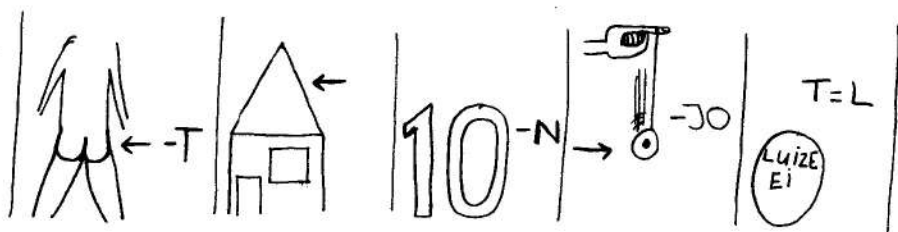
AUGUSTUS

- 6 Film
- 13 soos
- 20 maandvergadering+Disko
- 27 soos

In voorbereiding, dus onder voorbehoud:

September: met Apollo naar de Efteling onder het motto: homoseksualiteit is bijna een sprookje, gaan we met een grote groep naar dit pretpark. Als er zich genoeg mensen aanmelden stellen we samen een datum vast en kunnen we ook korting krijgen. Doen dus! Zie aankondigingen op de soos.

Oktober: de actie HeHoDisko, d.w.z. met een grote groep flikkers en potten naar een aantal diskotheken om, zodra we binnen zijn de daar aanwezige heterofiele medemensen te verrassen met dansende homo's. Confrontatie. Zie je dit wel zitten of heb je tips, zie voor meer info de aankondigingen op de soos.

Stoere meiden en ferme knapen!

Voor u ligt alweer een exemplaar van het eerste kledingstuk van deze wereld. Dit keer staan er een aantal verhalen in over hoe nederland lastig is gevallen door een flink aantal potten en flikkers. Verhalen over Roze Front, internationale homo solidariteitsdag, Roze Week, demonstraties in Amersfoort en Helmond, acties en feesten. Let op: geen theoretisch gezeur maar keiharde werkelijkheid. Ook belangrijk voor hen die actief, openlijk en duidelijk homo-zijn niet zo zien zitten!

"wij zijn de mannen van de nacht, de mannen die pas gaan slapen als de anderen ontwaken"

Het vorige nummer van Apollo's huisblad is helaas te laat door jullie brievenbus komen rollen. Gedeeltelijk komt dat, doordat er ontstellend weinig kopy was en we ter plekke meer moesten verzinnen en gedeeltelijk door een vertraging in het drukken bij het HIC. Wees niet boos, wij blijven ons best doen.

Mick heeft ons verlaten, zodat we het zonder zijn schitterende voorplaten moeten doen. Dat kan natuurlijk niet he? Daarom vragen we iedereen die pen of potlood vast kan houden, zelf een toepasselijke voorplaat te maken en die aan ons te sturen. Mocht je zin hebben onze vaste tekenaar/tekenares te worden, dan wordt je door ons met gejubel binnen gehaald. Laat het ons dus snel weten.

"de nacht is veel te kort voor hen die van de zonde moeten leven"

Wees niet verbaasd als je merkt dat een volgend nummer van dit blad plotseling niet meer van die kleine lettertjes heeft en zonder vergrootglas goed leesbaar blijkt te zijn. We willen een keer proberen hoe het er uit gaat zien als we de teksten niet laten verkleinen. Voor commentaar op de proef houden we ons van harte aanbevolen.

O ja, hierbij feliciteer ik Raymonde met haar pasgeboren katjes, waarvan ik hoop dat ze toch nog gezond worden, d.w.z. ook zo dus. We zoeken huisvesting voor de katjes, dus als jij er graag voor wilt zorgen dat de lieve beestjes niet aan een heterofiele opvoeding onderworpen worden, bel dan even naar Raymonde.

"sie werden von Sehnsucht getrieben"

Al dan niet terug uit Lesbos of Mykonos wordt u bijzonder hartelijk gegroet door Monique, Alex, Raymonde, Cor, Ronald en Fonger. Denk erom: we geloven nog steeds niet dat jullie geen pen vast kunnen houden, last van schrijfkrimp, geen geld voor papier of geen leuke ideeën hebben. Kortom: waar blijft die kopy voor het Vijgeblad??

Leve de tederheid!

De redactie

VERSLAG AMERSFOORT

Al vroeger dan de aangegeven tijd (11 uur) stonden wij (ik dus en een vriendin) voor het Trefcentrum. Het werd al snel drukker en er was een fijne stemming, ongeveer een schoolreisjessfeer. Na anderhalf uur kwamen we eindelijk aan in Amersfoort. Dat begon al goed, we waren de bus nog niet uit of er vloog al een ei tegen de ruit. Dit hadden wij dus duidelijk niet verwacht. De bus stopte op het Hasseltseveld waar al een klein aantal mensen stond. Die hadden zich geschaard rond de koffie en info tafel. Aan de andere kant van het veld (aan de verkeerde kant, juist) stonden wat pubers, varieërend van 7 tot 17 jaar! Die riepen de gewone scheldwoorden maar wat erger was, ze reden met brommers keihard door het veld, en gooide met rotte eieren, tomaten en ook met stenen. Om de angst even tot normale proporties terug te brengen besloten we wat te gaan zingen o.a. dit:

 omofieltje leef je nog? nee nee ho ja
 ja mijn lief ik ben er nog "
 ik heb een metro opgegeten
 het omotijdperk breekt nu aan
 ne nee ho ja
 WOEPS

En dat WOEPS natuurlijk lekker hard en heel nuchterig voor zover ik dat kan zijn! Maar van zulke liedjes is dat tuig natuurlijk niet bang. wél van de politie, die zette een blauw M.E. busje meer (zonder M.E.) en weg waren ze, de neiden! Overigens niet voor lang, ze kregen ook voor dat er toch geen blik M.E. ers was opengetrokken.

Na een tijdje gestaan te hebben begonnen we te lopen, het was een bloeddete dag en de stemming was al links verpest, toch liepen we vrolijk door liedjes zingend en leuzen schreeuwend, zoals aap moet pot poot, meteronorm idioot! ! Na tijden gelopen te hebben en na al die verbaasde en kwaale Amersfoortse blikken achter ons te hebben k gelaten kwamen we aan op het Onze Lieve vrouwen kerkhof waar de mani-

restatie was. Dat was niet zo'n succes, naar mijn mening. Er werden charges uitgevoerd op dat tuig (de Amersfoortse jongelingen dus) die nu gooiden met vuurwerk, wat dus levensgevaarlijk is. Ook hadden zij bij het podium net een en ander vernield heb ik begrepen. Ik had een nele zak vol met broodjes meegenomen maar van de spanning kon ik er maar weinig van eten, dus liep ik er mee te leuren, maar nee hoor ik koj ze niet kwijt. Nou ja, dan niet. Na al dat zenuwslopende gedoe gingen we lekker eten inde pizzeria, waar we nog foto's hebben gemaakt. We dat waren, Raymonde, Els, Louise, Adje, Ronald, Alex, wiet en nog een jongen maar z'n naam ben ik vergeten. Niet met zijn/naar allen aan één tafel noorw, dat ging niet. Maar goed, wij dachten dus dat we het ergste al hadden gehad. Nou nee dus!! net was bijna 8 uur toen we naar de Flint togen. Daar aangekomen stonden een stel "heren" die zich zo hadden opgesteld (een ander wordt weet ik niet) o ja opgejut, dat ze schreeuwden en spuugden en ook sommigen van ons traptten. Maar de politie greep in. Ja, ja wij werden beschermd maar toch pas nadat b.v. Adje een scherp kreeg van zo'n "persoon" Adje, ook niet voor een kleintje

vervaard, gaf die gozer een rochel terug (o ja dat deed die knul ook nog!!) dat z'n ogen gelijk dichtgespeegd zaten Lekker pun! ik was zo geschrokken van dit alles dat ik begon te janken, dat zijn de spanningen ne! ik moet zeggen het programma wat er werd geboden door nomoseksueel nederland was ontzettend goed. Daardoor kan ik vermelden dat rotterdam het ontzettend geweldige deed, mede door Sonnika en Gré en door de revue natuurlijk. De zaal was zó enthousiast dat ze oeven klappen!! Er traden onder meer op: Lava met "Op leven na dood", Pink een flikkerpopgroep, De Nieuwe Remedie met "Café de la Solitude" en Flying Lipstick een vrouwenakrobatiek groep die ook toneel deed. Geweldig goed! verder Alice in Dixieland, de naam zegt net al en nog veel meer moois van eigen bodem.

naSonrika en Gré werden er allerlei instructies verspreid over waar je moest staan voor welke bus etc. net was een gearing en gedrang, hoor! Met politiebegeleiding moesten we eruit. Overigens vond ik dat de flikkers meer risico liepen van wij potten, want daar zijn ze erg gebrand op alles wat een man is een er "vrouwelijk" uitziet. Zien jullie de enorme vrouwenmaat die er achter zit? Sindelijk waren we in de bus en toen, terug naar onze mooie stad! ik weet wel dat ik neel blij was toen ik uit de bus was. Musten stilte. Rest mij alleen te zeggen, volgend jaar ben ik er weer ik laat me door zulk tuig niet thuisnouwen, jij toch ook niet?

Monique

ROZE WEEKEINDE

Amersfoort was mij nog niet zo bekend. Ik was er ooit eens in een restaurant vlakbij het station geweest en had de Amersfoortse keien al gezien, maar daar hield het dan ook mee op.

Donderdag 24 juni zag ik Amersfoort wat beter, toen ik daar moest optreden in het appelmarkttheater (met revue Hoppah). Een leuk teatertje, alleen het podium liet wat te wensen over. Zaterdag zou het wel beter gaan, dacht ik. Vrijdag 25 juni trad Hoppah op in het Antonius Klubbuis te Leiden. Daar ging het wel veel beter. We hadden daar ook een norm podium met een echte toneelmeester (vooral dat laatste moest de man zo nodig duidelijk maken) en een ouderwets kijkgaatje!

Het roze front funktioneerde in Leiden veel beter als in het grote dorp Rotterdam, want ik kon er een roze front t-shirt kopen.

Vanuit Leiden vertrokken we de nacht voor de Roze Zaterdag naar Amersfoort, tenminste dat was de bedoeling. We hadden bijna in Breda gezeten dankzij de bestuurder (naughty boy!). Via de radio (de homo-nachtshow) worden we nog dat het Raadhuis in Breda bezet was door de plaatselijke coc-afdeling, omdat men daar maar 5 jaar moet wachten op een ruimte voor het coc. In Amersfoort hebben we de nacht nog enigszins horizontaal doorgebracht, waarna we ontbeten hebben.

Om één uur des middags was het verzamelen geblazen in de roze stad 1982. In mijn geval was dat voor het station. Zo rond kwart voor twee begon men eens te denken over een demonstratie door het Amersfoortse. Nadat ik alle fotografen van me af had geweerd (ik haalde zelfs de voorpagina van de Waarheid) kon ik zo hier en daar eens een foldertje aanbieden (in de meeste gevallen was het opdringen). Kleine kinderen langs de optocht keken me aan alsof ze BÉ (je weet wel, dat mens van 'liever lesbies, liever lesbies, lewe de koningin') met SM bezig zagen of Van Agt (het vriendje van Joop) in travestie. Enfin, al dan niet rotte sieren heb ik niet ontvangen op m'n roze hoofdje en tomaten heb ik ook niet gezien. Ik heb dan ook vroegtijdig de demonstratie verlaten om de Flint te bezoeken voor een repetitie die ongeveer anderhalf uur te laat begon.

Tegen etenstijd was de repetitijsie afgelopen en overwoog ik of ik mee zou gaan eten buiten de Flint en zijknat beregend en/of aangevallen te worden. Ik koos voor het eten in de Flint. Na ongeveer een half uur in het bosje (een rij was het niet te noemen) mensen te hebben doorgebracht, kon ik eindelijk wat bestellen. De Flint begon toen goed vol te stromen met mensen die na een hetero-opvoeding toch nog gezond zijn geworden. O, Amersfoort, ik hoorde niet bepaald prettige verhalen over u.

Des avonds was er een groot feest in de Flint met een geweldig publiek (dat heb ik zelf mogen meemaken tijdens het optreden van Moppah). Alleen was het jammer dat je buiten niet meer mocht afkoelen (binnen was het niet bepaald een hoorpoo- klimaat), want als je de Flint uitging, kwam je er niet meer in.

Na afloop moest men onder politietsie begeleiding de weg naar het station, de bus of verblijfplaats afleggen, tenzij men een bezoekje aan het ziekenhuis prettiger vond. Met verbaasde me de Amersfoortse op hun oorspronkelijke plaatsen te vinden. Amersfoort is een mooi stadje/dorp (kies zelf), maar de inwoners zouden er niet moeten wonen.

Ronald Pattanier.

de drie gebeurtenissen

Drie gebeurtenissen. Elk een ander verhaal, elk op een ander plaats, een andere tijd gebeurt. Maar wel alledrie het gevolg van dezelfde mentaliteit.

Amersfoort. In de bus stappen met het idee dat je het allemaal al bereikt hebt en nog slechts het feest hoeft te vieren, thuiskomen met het besef dat je weliswaar geen flauw benul hebt van je eigen potten-en-flickergeschiedenis, maar dat je wel feilloos de angst van je voorouders hebt geerfd. En zelfs de woede die je daarna voelt maakt het besef niet minder dat je het allemaal al eens eerder hebt gezien.

Dan een verjaardag. Ma is jarig, weet dat dochterlief met vrouwlief komt en dus maak je je er geen zorgen over, het is allemaal al uitgepraat. Nog vol van de indrukken die het Amersfoortse ontvangstcomité achterliet probeer je uit te leggen waarom je zo gek was het risico te lopen een staer naar je kop te krijgen. Ma denkt alleen aan haar dochter die op die manier wel eens het ziekenhuis in zou kunnen belanden, pa begint het te doorzien en draagt voorbeelden aan van (andere) vervolgingen en zegt dat we wel de straat op moeten om niet helemaal in een hoek gedreven te worden.

Het resultaat van ruim drie jaar praten en praten en praten. Dan de vriendin van ma (allemaal keurig en normaal hoor), die ik al kende voordat ik m'n eigen naam leerde schrijven. Ze zegt dat ze me accepteert, maar beweert met dezelfde adem dat ze hgt meer dan vreselijk zou vinden als een van haar dochters het zou zijn. Dat is nog niet het ergste, ik heb dat soort kreten wel vaker gehoord en de meeste ouders draaien op den duur wel min of meer bij. Maar ze beweert, aanvenkelijk rustig, dan alamaer feller tot ik geen ander woord meer kan vinden dan hysterisch (en ik weet dat dat in wezen seksistisch is) dat we in onze eigen ruimtes moeten blijven, dat we niet zo opringerig moeten doen, dat we niet moeten proberen normale mensen homo te maken, dat zij niet geconfronteerd wenst te worden met ons gedrag (het woord abnormaal slikt ze in, ik ben de dochter van haar vriendin) ik ga weg, Els in m'n kielzog.

Diezelfde week naar Helmond om te protesteren tegen het ontslag van Toos. Lesbiese juf en ze praat erover, openlijk. Ik wou dat ik toen ook les had kunnen krijgen van zo'n vrouw of man. Ze waren er wel, maar ze deden hun mond niet open.

Nee, Toos werd niet ontslagen omdat ze lesbies was. Ze werd eruit go-
gooid omdat het voor haar geen puur persoonlijke zaak is die zich enkel
in de slaapkamer afspeelt.
En ma's vriendin Emmy werd echt niet panisch omdat ik met een vrouw vrij,
ze kon er alleen niet goed tegen dat ik me niet schamend in een hoekje
terug trok.
En ook die lieve Amersfoortse mensen vinden homofiele mensen best, mits ze
maar normaal doen en niet zo opzichtig hun stad gaan verpesten.

WANT WIJ LOPEN TOCH OOK NIET TE KOOP MET ONZE HETEROSEKSUALITEIT!

Nee, inderdaad, een hetero herken je aan het feit dat hij of zij het woord
heteroseksualiteit nooit in de mond neemt (als ie 't wel doet reken dan
meer dat er iets niet helemaal klopt). Een hetero is gewoon hetero, op straat,
op t.v. in boeken en kranten, op school, in de winkel en op toneel, daar
hoeft niet eens over gepraat te worden. En elke homo(m/v) die niet met
een bordje op loopt dat hij of zij homo is, is hetero.

Onder invloed van uitspraken van psychiaters en jarenlange strijd van ons,
heeft men inmiddels geaccepteerd dat sommige homo's echt niet genezen
kunnen worden en men is zelfs geneigd te geloven dat ook zij af en toe
affectieve en zelfs seksuele behoeftes hebben en dat mag dan allemaal.
O, vloei allen over van dankbaarheid. Besef o, homofiele medemensch dat
we HETMOGEN doen van onze blanke westerse Vader en vraagt niet om meer.
Want u bent als man geschapen en oortellen zijn vrouwentooi en u, vrouw,
schaam u uzelf trots te tonen op uw penisloze bestaan.

En we hebben 't zo goed, een eigen coc, een Apollo, kroegen, de baan en de
saune, je al dan niet vaste relatie en een regelmatige treinverbinding met

Amsterdam voor als je eens wat anders wilt. Je hoeft niet meer aan je
vriendje te vragen of ie wel echt 21 is en je mag zelf je kinderen
opvoeden ook al is je man een vrouw.

Er is geen reden meer om te demonstreren. We hebben het allemaal al bereikt
en als we ons nu maar netjes gedragen mogen we als beloning ongestoord
onze lusten (in bed) botvieren. Maar als we ons niet aan de spelregels hou-
den, ja dan moeten we toch beseffen dat de goede blanke hetero Vader
Zijn hand zal opheffen. Zijn wrakende Gerechtigheid was te zien in de
met eieren en stemmen gooiende Amersfoortse jongens en donderde door
de stem van een eenvoudige vrouw (moeder van twee kinderen) en sprak in
een schoolbestuur, belast met het hoogste goedijet vormen der kinderziel.
"ees gerust homofiel, maar noem uzelf niet trots pot en flikker. Hou u
bij uw eigen ontmoetingsplaatsen en buig het hoofd beschaamd als u in
aanraking mocht komen de enige echt ware vorm van Liefde, in het besef
dat u de mindere bent.

Getto's zijn bloedlink; maar maak er liever zelf een eer zij je achter
prikkel draad stoppen.

Je mond open doen op je werk kan je je baan kosten, maar liever dat dan
je goede energie en arbeidskracht besteden aan homohaters.

Openlijk er voor uit komen kan je je familie en vrienden kosten, maar dan,
wie had het over vrienden?

Nu kunnen we nog kiezen. Straks wordt er voor ons gekozen. En dan hoef je
niet meer te demonstreren of je mond open te doen op je werk of school.
an hoeft er helemaal niets meer..

Amersfoort, Emmy, het schoolbestuur... drie gebeurtenissen. Honderden gebeurte-
nissen, alledaagse gebeurtenissen. Wij hebben een 'homoparadijs' omdat we
dat met onze eigen handen gemaakt hebben, niet omdat het r's vonden dat
we er recht op hebben. "ant het enige recht is dat wat we zelf nemen.
Nee, zij lopen niet te koop met hun heteroseksualiteit. Wij wel met ons
pot of flikker zijn. Gelukkig.

Raymond.

AGRESSIE & ANGST

A M E R S F O O R T

26 JUNI 1982

Agressie -dit keer van jongeren- voor het eerst voelde ik me echt bedreigd. Echte angst kwam bij mij pas later, toen we snachts de bus in vluchten. Maar het effect op mij was er niet minder om : verbaasd over mezelf dat ik me toch bang had laten maken door een stelletje jochies. Jongetjes die ik smorgens bij aankomst met de bus op ons verzamelpunt, nog wel lief, mooi en geil vond; dat veranderde al snel: we werden direkt bekogeld met eieren en tomaten. Mijn eerste reactie: woede, en velen voelde de neiging om terug te gaan gooien, maar om eskalatie te voorkomen hielden we ons koest. Een aanstormend M.E.-busje deed wonderen: het tuig op brommertjes en fietsen stooft in alle richtingen uiteen; ik begon me te realizeren dat een volledig anarchistiese staat toch ook niet zo ideaal is, op z'n minst heb je een of andere orde dienst nodig. De eigenlijke demonstratie verliep zonder al te grote incidenten; na met elastiekjes beschoten en waf bier en cola overgoten te zijn (goed dat ik mijn leren jasje aan had) kwamen we op het Onze Lieve Vrouwenplein, alwaar de manifestatie zou plaatsvinden. Aangezien het tuig inmiddels de podia had afgebroken en verhinderd had dat de geluidsapparatuur kon worden opgesteld, liep het programma hier dus een beetje uit de hand. Het gooien met allerlij hield niet op en om alle paniek nog wat op te voeren werd door de inmiddels wel werkende geluidsinstallatie om politieversterking en een ambulance gevraagd. Op verschillende plaatsen werden straatstenen losgehaald, bedoeld om ons te bekogelen, het vuurwerk knetterde onder mijn voeten en over anderen werd zelfs zaagsel en maden uitgestrooid. Eenheid onder de flikkers en potten was ver te zoeken, met een paar duizend moet het toch mogelijk zijn om van een paar honderd jongeren geen last meer te hebben. Met cynies gevoel voor humor zij iemand dat met zoveel uien, tomaten en eieren we wel een demonstratie-salade konden bedenken. Uiteindelijk greep de politie in het plein werd schoongeveegd en de vier toegangen hermeties afgesloten, de manifestatie kon verder vrij ongestoord verlopen.

De Flint -voor het gebouw stond al de gehele dag (! het feest begon toch pas savonds) een groepje tuig, voor de ingang politie met wapenstok. We moesten naar binnen maar hadden nog het pleintje voor ons. Gewoon doorlopen langs hen heen. Adje werd in zijn gezicht gespuugd (vanwege zijn kleding?), dit liet hij niet op zich zitten, werd kwaad, spooft terug, waarop de ander begon te schoppen; de toch al niet zo korpulent gebouwde Adje probeerde haastig binnen te komen, hetgeen slechts lukte door het tijdig ingrijpen van de politie. Vanwege het mooie weer besloot ik wat later, om buiten nog even een luchtje te scheppen bij de voordeur vloog een steen langs mij heen, ock nu voelde ik geen angst, wel woede en onmacht. Om geweld-eskalatie te voorkomen werd de Flint hermeties afgesloten: binnen was alles veilig: opgesloten in een kooi, als een beschermde diersoort, bewaakt door politie met wapenstok. Het politie optreden is trouwens die dag wel korrekt geweest, er zijn verschillende arrestaties verricht; het drong tot me door dat zonder die politie we tot moes geslagen zouden zijn. Goed dat er politie is? Meestal sta ik er erg skepties tegenover, maar voor zo'n situatie als dit, had ik ze toch niet willen missen.

Het einde van de avond viel door het tuig ook een beetje in het water: door het continue omroepen dat die en die groep zich daar en daar moesten verzamelen om onder politie begeleiding weg te kunnen gaan én het steeds veranderen omdat dan de voor en dan de achteringang niet veilig zou zijn, ontstond een sfeer alsof we allen op een zinkend schip waren, het evacuatieschema moest geïmproviseerd worden uitgevoerd, de muziek (het tejater) speelde door. Een blik die ik door de ramen naar buiten wierp deed mij nu voor het eerst schrikken: die agressie in de ogen van de jongeren, het gooien en schelden, "wij moeten dadelijk ook naar buiten" flitste het door me heen. Even later sprinte de afdeling rotterdam het gebouw uit, de bus in. Eigenwijs als ik was vond ik het onzin om hard te lopen, maar ^{de} kreten die naar mij geschreeuwd werden, kreeg de angst me te pakken en begon ook ik maar te rennen, om gelukkig veilig (als laatste) bij de bus te belanden. Door alle omstandigheden bleken we in de bus weer niet compleet te zijn, wachten dus en ja hoor, even later kwamen ze toch nog aan. De zo opgewekte sfeer in de bus tijdens de heenreis was nu verandert in een makabere sfeer van verslagenheid; en er werd nagedacht hoe een herhaling te voorkomen. Zelfverdedigingskursus, karate, opvoeding van hetero's, veranderingen in het onderwijs, welke strategie te voeren?

Het probleem van de agressie t.o.v. homoseksuelen is alleen oplosbaar door de oorzaak ervan weg te nemen oftewel (om met Hocquenghem te spreken): niet de homoseksualiteit is het probleem, het is de angst voor de homoseksualiteit. De onwetendheid, de onbekendheid, de onzekerheid m.b.t. het fenomeen "anders zijn" produceert een angst, die tot agressie kan leiden. Angst die in stand gehouden en versterkt wordt het burgertruttige wereldje, waarin het er vooral om gaat de burens te laten DENKEN dat je "netjes" bent. Er zal nog heel wat moeten en kunnen veranderen in opvoeding en scholing om een herhaling van Amersfoort te voorkomen.

alex könig

REISEBRIEF

Lieve schat,

Ik schrijf je dit keer een lange brief omdat ik je wil vertellen wat ik dit jaar tijdens de Roze Week heb meegemaakt en dat is bepaald niet mis. Had ik vorig jaar een ontmoeting met een jongen die verliefd op mij werd, dit jaar gebeurden er veel andere dingen.

Vrijdagavond 18 juni zou de Roze Week in Rotterdam geopend worden in de ruimte van Apollo met verschillende optredens, waaronder ook de Revu waar ik in mee speelde. 's-Middags was ik samen met andere revu-leden bezig ons decor op te zetten, muziekinstrumenten klaar te zetten en te stemmen en de kleding in de ruimte achter ons decor klaar leggen. Tegenover ons, op het verhoogde podium, was Stephanie Becude bezig te oefenen. Zij zou de avond openen met haar optreden. Ze was vrij snel klaar met repeteren en verdween om te gaan eten. Wij van de revu moesten om vijf uur het trefcentrum uitgezet worden (wegens etenstijd), terwijl nog niet alles gedaan was.

Gideon, Salomon, Marjan en ik hebben onderweg wat te eten gekocht en hebben dat bij Gideon thuis op zitten eten. Salo en ik hebben daarbij zijn tafel beschadigd met kerrie-saus. Erg he! Salomon moest vroeger weg om de kas van het Roze Front Rotterdam op te halen bij hem thuis en naar Apollo te brengen voor de kaartverkoop bij de ingang daar. Marjan ging ook vroeger weg omdat ze nog op haar drumstel wilde oefenen. Gideon en ik zijn echter pas later terug gegaan, te voet en lekker babbelend zochten we onderweg een terrasje. Op de hoek van de Westersingel zijn we buiten gaan zitten met een grote pils en hebben we lekker doorgehabbeld. Wat een schat is die Gideon toch eigenlijk!

Plotseling zagen we een groepje mensen, ze liepen gearmd en namen zo de hele straathreedte inbeslag, op ons af komen. Het waren Monique, Alex (mijn ene lieveling), Adje, Els en Raymonde, oftewel de mensen die Homotekstueel deel 2 zouden presenteren tussen Stephanie en de Revu. We begroetten elkaar enthousiast en zij liepen daarna snel verder om het optreden van Stephanie niet te missen. Gideon en ik zijn pas later naar Apollo gegaan. Daar zat achter de kassa Fred (). Sommige revu-leden liepen al geschminkt rond en Stephanie was in een redelijk gevulde zaal nog bezig met haar optreden. Zo te horen was ze er weer in geslaagd een gezellige sfeer op te bouwen.

Ik heb me toen laten schminken door Rose en heb mijn revu-kleding op volgende klaargelegd. Stephanie was afgelopen en Homotekstueel zal al netjes op het podium op een rijtje naast elkaar klaar. Ik ben achterin de zaal gaan zitten luisteren. Omdat ze op tijd klaar moest staan voor het revu optreden is eerst Caro begonnen met een aantal mooie gedichten van haarzelf. Daarna werden een paar gedichten van mijzelf opgelezen door Adje en Alex. Eigenlijk best wel een beetje eng hoor. Daarna werden andere stukjes proza, songteksten en gedichten voorgelezen totdat..... Steeds meer mensen druppelden Apollo binnen, bleven bij de bar hangen en begonnen steeds luider te praten. Homotekstueel werd steeds minder verstaanbaar, er liepen zelfs enkele toehoorders weg. Ook ik kon het niet meer aanzien hoe Homotekstueel tevergeefs haar/zijn best deed, het irriteerde me mateloos (verdomme, waarom probeert een roze front figuur niet die herrie te minderen?) en ben achter de revu coulissen verdwenen.

Tja en toen moest ik zelf optreden in onze Revu Hoppah. Dit keer was ik vlak voor het begin een beetje zenuwachtig omdat er zoveel bekenden in de zaal zaten, maar zodra de eerste can-can bezig was, was het verdwenen. De voorstelling liep heel lekker, zonder ernstige fouten en ik had het tijdens het spelen heel naar mijn zin. Herman, die meneer Bal speelde, was in zo'n goeie stemming dat hij een luidruchtige zuiplap in de zaal met woordspelletjes uitstekend op z'n nummer zette. Tot groot genoegen van het overig publiek. We kregen een flink applaus van de barstensvolle zaal en een mooie roos van het Roze Front. Het was jammer dat we daarna heel snel moesten afbreken, opruimen, inpakken en wegwezen omdat het trefcentrum precies om een uur leeg moest zijn. Wat een ellende zo'n sluitingstijd! Maar het is uiteindelijk toch gelukt. Dit was een leuke en wat het bezoek (st)ersaantal betreft zeker geslaagde avond. Voormij werd het die nacht nog erg laat, maar daarover vertel ik je wel meer als je weer eens op visite komt.

De volgende avond was er een feestavond op 't COC in de Coolsestraat. Ik ben eerst op visite bij Eddie geweest en na het drinken van wat wijn zijn we daar naar toe gegaan. Iedereen kwam net naar beneden om naar het eerste programma onderdeel te kijken: Brahma Drama, een travestie act van Bram van Gilst. Hij kon schitterend piano spelen, had een paar mooie gevoelige liedjes, een paar mensen werden door hem zeiknat gespoten met een waterpistootje, de teksten van sommige van zijn liedjes rammelden wat en de travestie act bestond uit het aantrekken van een jurk, maar hij slaagde er vooral in om een gezellige sfeer te maken. Na een tijdje disko muziek, waarbij we soms naar de kant moesten vluchten

omdat Ronald P. weer een goed nummer hoorde en als een gek ging staan dansen, begon het volgende optreden. De meidenrockband uit Leiden begon met een cover van Lou Reed's Vicious, uitstekend gespeeld maar wel oorverdovend. Ronald P. en ik zijn naar boven gevluht en hebben daar zitten babbelen, uitrusten en bijkomen. Ik werd een beetje slaperig en moe van de wijn die ik op had. Later hoorden we dat een volle zaal lekker heeft staan swingen op de stevige muziek.

De disko begon en ik stortte me in een van mijn lievelingsbezigheden: dansen. Ach ja, je bent een disko nicht of je bent het niet. Ik was duidelijk niet de enige die het leuk vond, lekker veel potten en een redelijk aantal flikkers stonden op de door Marina uitstekend verzorgde muziek te dansen, springen, huppelen en swingen. Het vochtgehalte in het zaaltje steeg adembenemend. Ik was helemaal nat van het zweet. En zo ging dat dus ettelijke uren door. Ik heb me toen voor een pilsje verhuurd aan het Roze Front om mee te helpen de zware geluidshoorns te sjouwen en weg te brengen en ik geloof dat ik pas om vijf uur 's-ochtends dodelijk vermoeid in mijn bed en een diepe slaap viel.

Dinsdagmiddag de 22e heb ik 's ochtends eerst met Hans, Monique en een vriend van Hans de tentoonstelling van Apollo uit de Pauluskerk gehaald en opgeborgen. Daarna ben ik naar het Lijnhaanplein gegaan waar het de bedoeling was dat het Roze Front er zou staan met kraampjes, folders en balonnen. Alles behalve de marktkramen was aanwezig, de kramen waren niet afgeleverd, toeval of opzet? Schitterende taktiek trouwens: je geeft een ballon aan een klein kind, die pakt het verrast en blij aan, moeder ziet plotseling wat er op staat (Opgevoed tot hetero, Lesbies/Flikker durven zijn) en graait de ballon ontzet en woedend uit de handen van het kind dat dan zo hard gaat janken en krijsen van teleurstelling dat moeder wel gedwongen is de ballon weer terug te geven.

Overal zag je op de Lijnhaan kinderen die niets vermoedend en trots met hun ballonnetje liepen en ouders die er beschaamd of geïrriteerd naast liepen. Van de boekhandel Voorhoeve&Dietrich mocht het Roze Front toen een kraampje gebruiken, dat was heel aardig van ze. Maar daarna sloeg Meindert Leerling weer toe: het begon keihard te regenen. We zijn onder een afdak gaan staan en gewoon doorgedaan met uitdelen van folders en balonnen. Ook leuk: komen plotseling twee opgewonden politie agenten in burger naar ons groepje toe en beginnen te zeuren over dat we het absoluut niet kunnen maken om die balonnen aan onschuldige kinderen uit te delen. Ze willen onze vergunning zien en proberen ons te intimideren. Tevergeefs. Salomon vraagt naar hun identiteitsbewijs. Hoezo, ken je niet zien wat we zijn dan? Nee, zegt Salo droogjes. Ze moeten toegeven dat onze vergunning in orde is en vertrekken mopperend. Politie voor recht en orde? Vergeet het maar; voor hun eigen frustraties en angsten!!

Met Alex ben ik diezelfde middag nog naar poeziewinkel Woutertje Pieterse geweest, waar ze op de 1e etage in een mooie tentoonstellingsruimte homokunst hadden opgesteld. Er waren werken van Marina Radius, Madi Kolpa, Gerard Vroon en Bert van Liempt. Een serie blauwgrijze tekeningen van telkens twee vrouwengezichten samen. Schitterende schilderijen in mooie kleuren ook van telkens twee vrouwen in verschillende situaties, bijzonder mooi. Aquarellen en tekeningen, mooi, eenvoudig en realistisch, somigen bekend uit Sek. Een heleboel verschillende foto's en een fotocollage. Hoewel een groot deel van de foto's tegenvallen is deze tentoonstelling een goed initiatief. Mijn favorieten waren 2 prachtige foto's van een naakt mannenlichaam in verschillende standen.

Ach ja en toen werd het een beetje heel erg druk vanwege de tournee van onze revu. Hoppah on tour. Eerst een optreden op een lachwekkend klein oppervlak in het Appelmarkt theater in Amersfoort, de volgende avond last van de roadies en muzikanten van de Softies die na ons optreden in het Antonius Clubhuis te Leiden en de avond daarna ons laatste optreden in De Flint in Amersfoort. Over Amersfoort, de demonstratie, de rellen en de reakties weet iedereen wel mee te praten. Ronald P., Fonger, Alex en Raymonde zullen dat in dit nummer van het Vijfblad ook doen.

Ik had zelf een gevoel van: zeker door die klotezoof buiten speel ik de sterren van de hemel af, ik gooi alles eruit om me zo af te reageren. Het is voor mij een onvergetelijk optreden geworden. We verlieten Amersfoort 's-ochtends vroeg pan en het was alsof we een oorlogsgebied achter ons lieten. Pas om 7 uur viel ik helemaal leeg en op in mijn bed.

En dat was dan wat ik tijdens de Hoze Week zo'n beetje heb meegemaakt. Donderdag 1 juli had die week overigens nog een steertje in Helmond. Daar was een demonstratie tegen het ontslag van lerares Toos omdat ze lesbisch is. Dit Rotterdam betrokken twee volle bussen flip'o's, die na aankomst naar het centraal station naar het speelhuis liepen samen met nog 1500 anderen. Het was dit keer een zelfverzekerde stoet, met een air van: kom maar op, we lusten jullie nauw! Resultaat: een bijzonder gezellige sfeer, dansen, muziek, zingen, pret en lol. Buidelijk was te merken dat dit een reactie op Amersfoort was. Later hebben we nog een deel van een optreden van de Hoze Karavaan gezien: eer goed, keihard en leuk pottenprogramma. Toos heeft een uitstekende toespraak gehouden en daarna vertrokken de bussen alweer naar Rotterdam. Al met al een geslaagde demonstratie dus.

Nou, schatje, ik geloof dat ik nu wel weer genoeg geschreven heb. Laat weer eens wat van je horen. En als het even kan: laat vooral weer eens iets van je zien.

Groetjes en kusjes van

Cor

SLECHTE BERICHTEN

Lekker van vakantie terug? Nu, dan heb ik hier meteen slechte berichten voor je

* Vrijdag 16 juli jl. was er diskop op apollo. Cor schreef vorige maand nog in het Zweepje dat hij nooit iemand voor de diskop hoefde te vragen. Nou, we hebben je gemist, Cor. Als je er was geweest, had je toch mooi de bezoekers moeten vragen te gaan dansen. Iedereen bleef op z'n (dames heb ik niet gezien) oot zitten.

* Toos van den Hurck (je weet wel, die leuke lerares die in Helmond ontslagen werd) heeft het kortoeding, dat zij tegen het schoolbestuur had aangespannen, verloren. Haar ontslag keurt de rechtbank van Den Bosch goed en bovendien kan Toos voor de kosten van het kortoeding opdraaien.

* Onlangs op een vrijdagavond heb ik (met hulp) de soosbezoekers (van apollo) eens geregistreerd. Het ding om de leeftijd. Bij een greis van 25 jaar was bijna de helft van de apollo-gangers T.O. (te oud). Waarft apollo de 2de COC-afdeling te rotterdam?

Als alles zo doorgaat zijn er volgende maand geen goede berichten.

roald pattenier

VERSLAG HELMOND

na het schandelijke netero-optreden in Amersfoort werd er besloten om een tegenactie te voeren en wel in Helmond. Ruim tweeduizend potten en flikkers demonstreerden daar niet allen tegen het Amersfoortse geweld ook tegen het ontslag van de Helmondse Roos van der Hurck, een pot die werkte op een school genaamd, Mater-Dei, waar ze al vele jaren tot ieders tevredenheid had gewerkt totdat ze een roze driehoek begon te dragen. Ja, ineens kon ze niet meer goed lesgeven!! De demonstratie trok van het station door het centrum naar het Speelhuis waar op dat moment leerlingen van de Mater Dei school hun diploma uitgereikt kregen. Nadat de eisen: gelijke rechten, gelijke kansen voor homoseksuelen, ook in het onderwijs waren overgebracht vertrokken wij (uit Rotterdam kwamen alleen al twee bussen vol!!) naar het Kasteelplein waar een manifestatie was. Ook Roos zelf hebben we gezien. Sterkte meid!! Wij Rotterdammers moesten helaas vroeg weg, ongeveer half 10 want anders kwamen we nooit op tijd thuis. Deze demonstratie was heel fijn verlopen en ontzettend strijdbaar, moeten we dan altijd eerst op onze lazerij hebben gekregen voordat we weer strijdbaar worden. Kom nou!! We moeten allemaal inzien dat we moeten vechten (en soms letterlijk) voor onze rechten. Mopenlijk gaan jullie (thuisblijvende potten en flikkers) je eens diep schamen !!

Monique

mededelingen

Hou je ook zo van poesen? Grijp dan nu je kans. Dafne, de poes van Marcel Padmos (inderdaad, een broer van de dame van het bestuur) heeft het leven geschonken aan 6 jonkies. Als je denkt genoeg ruimte, geld, tijd, geduld enz te bezitten (zo'n beest eet, heeft een bak nodig, moet soms naar de dierenarts en krijgt wel eens vloed) kun je bellen. Een kat is de moeite waard als huisgenoot, maar het is geen speelgoed en bedenk dat zo'n lief klein wattenbolletje een stevige kater of poes zal worden. O ja, er is van een ander nest nog een jong van zo'n 4 maanden dat ook een thuis zoekt. Het is zindelijk, dus dat scheelt je de moeite.
Belangstelling? Bel: 774391 of spreek mij aan op de soos.

Hallo,

Hier een briefje vanuit "België". Wij zijn een vriendenstel van 20 en 21 jaar. We zouden graag een vriend of vriendenstel willen om mee te corresponderen en later dan te ontmoeten. Liefst hadden we personen tussen de 18 en 25 jaar. We wonen in de mooie historische stad Gent en hopen binnenkort een vriend of vriendenstel te mogen en kunnen ontmoeten. Wij zijn slank en jeansliefhebbers. Wij noemen Rafaël en Dénir (Noorse naam). Wij zijn 1m75 en 1m86 groot. Gezelligheid is onze troef. Hopelijk reageert er iemand!

Rafaël en Dénir
Ons adres : Wittemolenstraat 83
9110 Gent
Belgie

* * * *
HET * ZWEEPJJE

Mischien vergis ik me, maar wanneer ik om me heen kijk krijg ik de indruk dat de homobeweging een verkeerde weg bewandelt.

Mijn streven, en ik denk dat van de meesten onder ons, is volwaardige integratie binnen de maatschappij. Een heteromaatschappij, weliswaar, maar een maatschappij die zich steeds toleranter opstelt t.o.v. homofielen. Ik hoor mensen in lachen uitbarsten en boze kreten slagen, maar dit meen ik serieus.

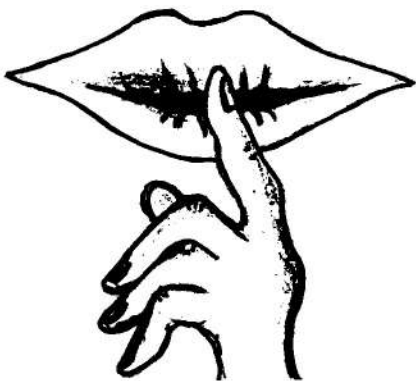
Is het nu werkelijk nodig om je op te sluiten in een eigen wereld en je af te zonderen van de maatschappij. Natuurlijk, het is goed dat er instellingen zijn als het C.O.C en Apollo, want het is nog altijd zo dat je in een gewoon cafe moeilijk een mooie jongen aan kan spreken. Maar ik denk dat je zeker ook in andere tenten kunt laten zien wie je bent. Mijn ervaring is dat zeker in jongerensoezen heel prettig wordt gereageerd wanneer je vertelt dat je homofiel bent. Natuurlijk niet altijd maar wanneer mensen weten wie je bent en hoe kunnen relaties met de heterofiele medemens sterk verbeteren en verdiepen.

De demonstratie in Amersfoort is voor mij het beste bewijs dat we op de verkeerde weg zijn. Is het nu werkelijk nodig om op deze manier voor je homofiel zijn uit te komen. Dit wekt alleen agressie in de hand. Het is maar een kleine groep die zo reageert, maar een groep die als we op deze manier doorgaan steeds agressiever zal reageren. Dergelijke reacties werken alleen misverstanden in de hand. De meerderheid is niet tegen homofilie. Daar ben ik van overtuigd.

Het is prima om als flikker naar buiten te treden. Maar niet op deze manier. Neem gewoon je plaats in binnen de maatschappij en laat zien dat je homo, maar in de eerste plaats mens bent.

Hans' Pols

PRIVAAT

Zo, dag tuig - tuigjes!

De rotte eieren al uit je kledigg énje naar gekregen?
met een BEKEND MERK zeker, waarvoor we hier geen re-
klame mogen maken!! ++++++ onlangs vernomen wij
uit BETROUWBARE bronnen het volgende: Er is NOOIT
een ADAM en EVA geweest, het waren ADA en EVA !!
++++++ Jawel, een BEROEMDE PROFESSOR heeft dit
ontdekt, met als gevolg dat WIJ nu lekker eens
normaal zijn!!! ++++++ en NUN fout. ++++++ Overigens
sluit zij (de professor, niet uit dat het ook ADAM
en Evert geweest kunnen zijn++++++ rick your choice
MET IS NU ZEKER+++++ NEUS+++++ wederom zong zij:
ons aller DIANA ROSS op naar te gekke concert in
de ANOY: I'M COMING OUT! : vertaling ik kom er
voor uit dat ik zo ben!!! %%% % moera! ++++++

Ons eigen ERICJE heeft
in de krant gestaan:
HARDSTIKKE GOED STUK
Lezen! (het hangt op
apollo) Eindelijk is dan
de bevestiging gekomen,
ook JAN TERLOUW is PEDO
ne, ne maar hij wil het
nog niet weten. FLAUW HE
Jullie eigenste MONIQUE
gaat nu stoppen met dit
LITERAIRE HOOGSYANDE:
privaat dus, tot de vol-
gende keer

MONIQUE

waarom meindert weende

waarom meindert weende kort verhaal door M. Kers
voorgelezen op nomotekstueel deel 2

Lieve meindert, wat zal je schrikken als je een keertje vroeger thuiskomt van een K.P.F. bijeenkomst, je vrouw plooit u'r rokken snel goed in de gang en geeft je een plichtmatige zoen, terwijl ze denkt: daar heb je die kwal óók weer. Ze geeft je een kopje slappe thee dat je gretig naar binnen slurpt; immers je hebt de hele dag redevoeringen gehouden over Sodom en Gomorra en tegen de anti-crist. Je ziet hoe je vrouw vriendelijk glimlacht tegen de buurvrouw die voorbijfietsst, maar je let er niet op. Nau dat maar wel gedaan! Je weet het nog niet maar je vrouw, juist..... heeft een ander geloof! Een beter, vrijer geloof. Kortom de heeft de ware nicht gezien. Maar we lopen een beetje vooruit. Terug naar de thee. Na een tijdje gelezen te hebben in het reformatories dagblad en na nog een kopje slappe thee, besluit je maar de slaapkamer te gaan (daar is de doer) om je te verfrissen. Maar wat ligt daar???? Een frivool dameslipje! Niet van je vrouw! Je bloost alleen al als je het roze kant ziet, laatstaan dat je aan de innoud denkt. Wie laat dat hier nou slingeren? In jouw slaapkamer!! Daar rijst een vermoeden, nee dat kan niet! Treesje? Treesje ging toch altijd trouw naar elke bidstonde en bijbelles, én ze hielp

mee in de zondagsschool! noewel, je herinnerde je dat jullie de laatste 3 jaar geen gemeenschap meer hadden gehad, eigenlijk vond je dat wel best- net geloof ging voor. En Treesje klaagde niet. Ach nee, Treesje en buurvrouw Geertruida? ne, ne Meindert eigenlijk zijn de schellen van je ogen gevallen.: maar waar is Treesje? O, ja die was even weg, een boodschapje doen, zei ze. Maar wat is dat? Een briefje op het nachtkastje?? Er staat: Meindert, ik ben bij je weg, ik zit in het blijf van mijn Lijf nuis, samen met Geertruida, ik vertel ze

daar gewoon dat je me slaat, ik wil je nooit meer zien, en de kinderen? zie maar wat je ermee doet, die smoeltjes stonden me allang niet meer aan, ze lijken zó op jou!! niets staat nu mijn liefde voor Geertruida nog in de weg.....

Dit was het laatste zinnetje, Meindert zeeg inneem op het oed (nog steeds ongedoest) niet begrijpend keek hij naar naar portret, en een paar zéér ongristelijke uitdrukkingen kwamen over zijn lippen. Hierna trad hij uit de K.P.F. en was nooit meer de oude

UIT

EL IS ZO BLIJ MET ELS

Liva Willems en Huib Pieters hebben samen een werkelijk schitterend kleuterboek gemaakt, getiteld: El is zo blij met Els.

In dit boekje wordt op humoristische, ontroerende wijze aan zeer kleine kinderen verteld dat twee vrouwen net zo goed samen kunnen vrijen, leven en lol maken als een man en een vrouw.

Cavia El woont alleen in haar hok en heeft het best naar haar zin. Maar beas Jan vindt dat ze een man nodig heeft. Dit ontlokt heftige protesten bij El. "Een man? Voor mij? Dan komt die man in mijn hok. Wat moet ik met een man? Het is mijn hok!"

Helaas verstaat Jan geen cavia-taal en dus komt mannetje Tjep bij El in het hok. Hoewel ze hem niet vijandig gezind is, laat ze hem duidelijk merken dat ze geen trek in hem heeft. De arme Tjep loopt dan ook een stevige beet op.

Jan koopt een ander vrouwtje voor Tjep. Maar zodra El de nieuwe, Els, heeft gezien, is ze verkocht. "Ik ben wat bang. Kan ze het zien? Dat mijn hart zo klopt? Bons bons bons. Wat zal ze den-ken? Die El is maar reer..." Dan blijkt dat Els helemaal geen belangstelling heeft voor Tjep, maar destemeeer voor El. Ze kruipen samen in het huisje in het hok en als Tjep probeert erin te komen jagen ze hem weg. "Weg Tjep! Ik wil hier zijn met El". "Ik ben zo blij met Els en Els met mij..."

Den krijgt Tjep uiteindelijk toch nog zijn vrouwtje, Jes-sie. Als teken van vriendschap geven El en Els een stul appel aan Jes-sie en Tjep en krijgen zij graan van de anderen. Daarmee is de vrede in het hok herstelt en kunnen de cavia's elk met hun eigen vriendje of vriendinnetje leven. Jes-sie blijkt in verwachting te zijn en het leuke is dat ook de twee andere vrouwtjes meelevens er erg blij mee zijn.

De tekeningen sluiten goed aan bij het verhaal en zijn heel mooi, vooral de gezichtsuitdrukkingen zijn prachtig getroffen. Al met al een prima voorlichtingsboekje dat niet drammerig is en dat je jezelf ook best cadeau kunt geven. Ik heb het gekocht bij vrouwenboekhandel Emma in de Snelleman straat (ook heren zijn er welkom), maar misschien kun je er ook naar vragen in andere boekhandels. Het is een drie turven-boek van Sjaloom. Veel plezier ermee en geef het eens cadeau aan een nichtje-neefje of neefje-nichtje.

Reymonde.

HET VERVOLGVERHAAL

DEEL 4

In de vorige aflevering vluchtte Emma het huis van Winnie binnen, waar even daarvoor Kobus en Robbie toevallig binnen waren gelopen. Het toeval heeft zo alle hoofdrolspe(e)l(st)ers bij elkaar gebracht.

Natuurlijk ging Emma niet weg. Vooral Winnie deed haar best om haar als loge te houden. Het groepje van vier had veel aan elkaar te vertellen en tijdens het prettige kennismaken vloog de tijd voorbij. Het was inmiddels avond geworden. Allemaal waren ze een beetje moe; Kobus en Robbie van het vele lopen en het zoeken naar een huis, Winnie van het werken en Emma van de doorstane emoties. Winnie deponeerde de jongens in een apart kamertje en vroeg toen aan Emma of ze zin had om bij haar te slapen in een andere kamer. Emma zei niets en deed haar polshorloge en halsketting met een vreemde kleurrijke hanger af. Haar glimlach zei genoeg.

Kobus draaide zich in zijn slaap om. Zijn lange, slanke lichaam nestelde hij lekker nog eens tegen de warme rug van Robbie. Robbie lag nog na te genieten en een beetje te denken totdat ook hij langzaam in slaap viel. In de huiskamer lag op een tafeltje de ketting van Emma. De ovale hanger had heel veel kleuren in zich. Plotseling lichtten de kleuren op. Steeds feller verspreidde de hanger een reeks van kleurige lichtflonkeringen. De kleuren op het ovaal zelf versmolten steeds meer tot wit. De kleurige lichtflitsjes verspreidden zich door de huiskamer. Onder een kier van de huiskamerdeur door scheen het licht nu zelfs de gang op. Recht tegenover was de deur van de kamer waar Kobus en Robbie sliepen.....

De volgende ochtend zag iedereen elkaar weer, goed uitgerust aan de ontbijt tafel. Robbie zat flink te bunkeren, Winnie lustte ook nogal wat, maar Emma en Kobus aten niet veel. Kobus zag er een beetje peinzend uit. "Ik heb vannacht toch een vreemde droom gehad!", zei hij plotseling. Iedereen hield op met kauwen en keek naar hem op. "Ik kan het me nog zo helder herinneren, dat is me nog nooit overkomen." "Vertel het eens", zei Emma, terwijl ze onbewust naar de ketting om haar hals greep. "Nou", zei Kobus, "het begon als een soort film, een beeld en zo zal ik het ook vertellen:

Het eiland was totaal in rook opgegaan. Uit de zee stroomde een enorme massa wolken omhoog en bedekte het licht van de stralende dag. Traag kolkend, wervelde de diepzwarte wolkenmassa met verstilde bewegingen voornit, alsmar hoger. De zwarte kleur werd slechts een maal verbroken door een gele vlek die tegelijkertijd met een scherp knallend geluid ontstond, maar even snel weer verdwenen was. De wolken kregen nu een stroperige beweging over zich. Op een plek echter ontstond een werveling veroorzaakt door iets wat zich onzichtbaar inde wolken bevond. De werveling verspreidde zich, vormde een ovaal en binnenden dit figuur begon de zwarte kleur op te lossen. Terwijl de wolken daar verdwenen verscheen er een stralend zilverkleurig licht dat langzaam de hele ovaal vulde. Het licht straalde fel en overal verschenen glasachtige flonkeringen.

Plotseling werd het licht opzij geduwd en kwam daar een jongeman tevoorschijn. Hij was naakt, had een fraai gevormd lichaam, geheel onbehaard en in ontwikkeling tussen dat van een jongen en een man. Zijn bruine halflange haar dat door een flinke bries naar achteren werd geblazen en zijn gultige piemel wipten telkens op en neer door de flinke stappen die hij nam. Zijn glimlachend gelaat en zijn energieke manier van lopen gaven de indruk van een grappige bijna kinderlijke blijheid. Het licht achter hem uit de ovaal werd nu overschaduwd door een straling die uit zijn lichaam scheen te komen.

Een straling die zich ver rond hem verspreidde en als een scherm alles bedekte en deed verdwijnen: de zee, de lucht en de wolken. In die straling ontstond een groene kleur, eerst nog wazig maar later ontstonden er nuances. Verschillende kleuren groen en allerlei schaduwvormen vormden een ingewikkeld patroon, een vorm die echter op het eerste gezicht chaotisch was. Nu echter verschenen er ook contouren en werden de kleuren minder wazig. Plotseling gleden de juist ontstane vormen en scherpe kleuren in elkaar en vormden ze tezamen een beeld. Fladeren, takken, struiken, planten, gras; alles verscheen als door het scherpzetten van een lens. Midden door al dit groen liep een weg die alles precies in twee helften deelde. Het was de weg die de jongeman gevolgd had want hij lichtte nog steeds op met zilveren flonkeringen.

Aan het einde van de weg stond de jongeman stil. Onbeweeglijk. Tegenover hem, opreizend uit het groen, stond een massief beeld. Het was van koper en met groen overwoekerd. Het stelde een fraai gevormde volwassen man voor die rechtop stond, een arm langs zijn zij, de andere vanaf de elleboog naar voren gestrekt, met in de hand een dikke korte buis vertikaal vastgehouden. Op z'n gezicht een eeuwige glimlach. De ogen van het beeld waren hypnotiserend groen en fel. De naakte jongeman ging op zijn tenen staan en kustte heel lang de lippen van het beeld. Met een gelukzalige kreun zakte hij, tegen het beeld aan, langzaam op de grond. In een slaperige reflex en half liggend sloeg hij zijn armen om de benen van het beeld.

"Plotseling", vertelde Kobus verder, "ging alles heel erg snel. Tussen het groen ontstonden explosies van kleuren. Een flits, rood en daar was een bloem. Een flits, blauw en daar was een meertje. Een flits, bruin en daar was een boom. Een flits, geel en daar was een zandvlakte. Totdat er een lang uitgestrekt landschap ontstaan was. Midden in het landschap op een heuveltje stond het glimlachende beeld met aan diens voeten de onbeweeglijke jongen. Eerst daalde een loomheid en toen een duisternis over het landschap heen. En dat is alles wat ik me kan herinneren", eindigde Kobus een beetje opgelucht nu.

"Goh, wat mooi", zei Winnie ademloos. Emma zat als in een trance, maar trok verschrikt haar hand van de ketting weg. Het leek net of die heet was en zij haar hand er aan brandde. Ach nee, allemaal onzin. Net als dat fantastische verhaal van die koopman in Griekenland die mij dit ovale hangertje verkocht. Dat het eens aan een belangrijk godenbeeld zou hebben gehangen is toch alleen maar een leuk verkooppraatje van hem geweest. Emma verwierp zoals altijd de meer mysterieuze kanten van dit leven en beperkte zich liever tot de meer praktische kanten. Ze ging de tafel afruimen.

Langzamerhand had iedereen weer een beetje praat gekregen. "Zo", zei Winnie, "wat gaan we vandaag doen?"

T O R E C O N T I N U E D

leeftijdsgrens op apollo ?

Ongeveer twee jaar geleden werd door de immer actieve Kees Waaldijk een discussie aangezwengeld over het al dan niet invoeren van een leeftijdsgrens op Apollo. Kees kreeg toentertijd weinig bijval voor zijn ideeën, o.a. vanwege het grote aantal "ouderen" op Apollo, die bovendien het grootste gedeelte van het actieve kader vormden. Voor velen was de leeftijdsgrens die hij (provocerend) voorstelde al te gortig: 21 jaar. Volgens ons was de hele kwestie te emotioneel beladen. Weinigen lieten de kern van wat Kees wilde zeggen tot zich doordringen, nl. dat er een leeftijdsgrens moest komen, om Apollo een eigen identiteit te verschaffen. Apollo is en blijft een vereniging van homoseksuele jongeren, lees de statuten er maar op na! Er zijn wel meer argumenten te bedenken om een leeftijdsgrens in te voeren, b.v. een afbakening vormen t.o.v. het Rotterdamse COC, het creëren van een sfeer op Apollo waarin jonge nieuwkomers zich beter op hun gemak voelen, het behouden van de geloofwaardigheid van Apollo als jongerenvereniging. Voor ons is vooral dit laatste punt erg belangrijk. Wij willen opnieuw een discussie over een leeftijdsgrens op Apollo beginnen, maar vinden tevens, dat er nu ook besluiten genomen moeten worden.

Ons voorstel is als volgt:

- het invoeren van een leeftijdsgrens van 25 jaar voor het lidmaatschap van Apollo, ingaande per 1 januari 1983
 - via: wijziging in art. 6 van het Huishoudelijk Reglement van Apollo
 - besluit: te nemen in extra Algemene Leden Vergadering in tweede of derde week van september; een uitnodiging tot het bijwonen van deze ALV zal minstens 10 dagen van tevoren door het bestuur gedaan worden
- In tweede instantie is het de bedoeling, dat in de jaarlijkse ALV van februari een voorstel ingediend wordt om een leeftijdsgrens in te stellen voor de toegang tot Apollo. Wij nodigen daarom iedereen uit om actief deel te nemen aan de discussie rond dit voorstel, het liefst via het Vrijeblad, zodat iedereen kennis kan nemen van de argumenten pro en contra en eventueel alternatieve voorstellen kan formuleren (b.v. een leeftijdsgrens van 30 jaar i.p.v. 25 jaar, een uitzonderingsclausule voor "actieve" mensen, enz.). Een grens van hoger dan 30 jaar is voor ons echter niet acceptabel, omdat dan het hele voorstel belachelijk zou worden: dan trekken we het liever in. Verder willen we er de nadruk op leggen, dat het hier een principe-kwestie betreft. We hopen, dat iedereen het als zodanig zal beschouwen.

FRANS STEIN

PAUL COPPOELSE

gastenboek

De tentoonstelling "Zo zijn, en zo...." is in het voorjaar van 1980 gemaakt door een aantal jongens van Apollo. Deze tentoonstelling over homosexualiteit is voor het eerst te zien geweest in de Erasmus Universiteit Rotterdam en heeft later gehangen in het kunstcentrum Burgvliet te Gouda, het Kijkhuis te Den Haag, de Sociale Academie Rotterdam, de bibliotheek van Dordrecht, het Hulp en Informatie Centrum te Rotterdam, wijkgebouw De Klimmende Bever en wijkgebouw De Larenkamp te Rotterdam-Zuid en laatst in de Pauluskerk te Rotterdam.

Bij deze tentoonstelling is altijd een gastenboek aanwezig waarin bezoeker(st)ers opmerkingen of hun/haar mening over de tentoonstelling kunnen schrijven. Ter lering én vermaak zal ik hier een aantal van die opmerkingen overnemen en soms van commentaar voorzien.

Natuurlijk staat er een hoop onzin, scheldwoorden en ander gebazel in het gastenboek geschreven:

"ik vind er niks an"

"vieze tering hoere zoot"

"kijk allemaal naar Dallas. Ja jij ook. (Ben Schaapjes)"

"ik vind neuken leuk, neuken is gezond"

Te zien aan het handschrift, vaak schooljeugd. Gelukkig zijn er ook nog anderen die tenminste wel verstandelijk reageren. Zo staan er in het gastenboek ook een aantal opmerkingen over de inhoud van de tentoonstelling:

"iets aktueller mag wel, hoor!"

"veel feiten, informatie en berichten over de homostrijd, maar weinig over het gevoel. Bovendien is de informatie vrij klisjeematig. Voor de 'insiders' weinig nieuws. Helemaal niets over bifilie. Geen adressen e.d. Verder wel leuk. Beter dan niks."

"ik weet nu wat meer over de homobeweging en de geschiedenis daarvan. Het komt niet zo erg naar voren wat homo-zijn is en dat het mensen gelukkig maakt ondanks de tegenstand van de 'nette' mensen"

"valt een klein beetje tegen, maar al met al prima iets. Waar hebben jullie trouwens de bi's gelaten??"

Daarnaast zijn er veel opmerkingen die op een bepaald onderwerp uit de tentoonstelling ingaan. Over angst voor homo's:

"Pak de homofobie maar een beetje zacht aan, dat helpt het best."

Over de lange lijst met scheldnamen voor mannelijke homoseksuelen en het ontbreken ervan voor vrouwelijke homoseksuelen:

"er zijn geen scheldwoorden voor potten omdat 'men' over het algemeen niet weet dat vrouwen ook homo kunnen zijn, vooral vroeger. In Engeland is de mannelijke homofilie strafbaar geweest, de vrouwelijke homofilie niet. Mogelijke verklaring: in een mannenmaatschappij is houden van vrouwen normaal, dan is het misschien ook acceptabeler dat vrouwen van elkaar houden. Er zijn mannen die geilen op 2 vriende vrouwen, en flikkers 'vies' vinden."

Pas echt interessant wordt het gastenboek als mensen commentaar op elkaars opmerkingen gaan geven, zoals bij het volgende:

"O.K. ik ben homo maar voel me niet aangesproken om ook in die scheldwoordenhoek geduwd te worden. Jammer, ik voel me gewoon en doe gewoon. Ook dat schijnt dus nog te bestaan. (Kees)"

"Ben het met het bovenstaande volledig eens, ook homo's zijn gewone mensen. Ik wou dat daar de nadruk op was gelegd in deze tentoonstelling. (G.J.P.)"

"Als Kees en G.J.P., zoals ik geloof, met 'gewoon doen' hetero-
gewoon doen bedoelen, dan verloochenen ze zichzelf. Als homo
kan en wil ik niet gewoon doen zonder voor mijn flikker-zijn
uit te komen. Wanneer de rest dat niet accepteert is dat hun
fout; ik doe gewoon. (Evert-Jan)"

In de Larenkamp ontstond de volgende discussie in het gastenboek, waar-
bij ik de aantekeningen die anderen tussen de originele tekst plaatsten
met een nummerverwijzing achter die tekst zal zetten:

"15.3.82 Het is een trieste zaak dat in een samenleving die van
origine een christelijke (1) is, deze zaken op een dergelijke
wijze geproklameerd worden. Alhoewel een anti-diskriminatielwet
z'n goede kanten heeft, blijft Gods woord voor ieder mens een
richtsnoer en aanwijzing voor alle tijden en plaatsen. Dat bo-
venstaande, vluchtig geschetste situatie zeer zeker niet dis-
kriminerend is, leert hetzelfde woord van God ons ook. De bij-
bel leert ons (en U!) dat homosexualiteit niet valt te kombi-
neren met christelijke normen. De bijbel leert ons niet dat
wij derhalve homofielen zouden moeten diskrimineren (2). Met
de wens en bede dat u Jezus Christus mag leren kennen als de
Weg, de Waarheid en het Leven (3), verblijf ik, hoogachtend,
(handtekening)

(1) "Hallo, de samenleving is van origine helemaal niet gris-
telijk. De mens schiep god en niet andersom!"

(2) "Wat doet u dan?"

(3) "What about love??"

"20.3.82 Reactie op de reacties!

1. Als ik zeg dat onze samenleving van origine christelijk is,
bedoel ik niets meer te zeggen dan dat de Nederlandse samenle-
ving in de geschiedenis een christelijke was (is geweest).

2. Hoe zou de mens een God kunnen scheppen zoals ik mijn God ken
(en velen Hem ook kennen).

3. Iets (een bepaalde handelwijze) afkeuren op grond van Gods
Woord is nooit diskrimineren. Is het straffen van een moorde-
naar diskriminatie?(4) Wel is diskriminatie heden ten dage een
toverwoord. Als je echt niks meer weet, zeg dan dat je tegen-
stander diskrimineert!(Sancta simplicitas)

4. Een openbare discussie over dit thema in Rotterdam-Zuidwijk
is wellicht de moeite waard.

(handtekening)"

(4) wilde U ons met moordenaars vergelijken? We hadden 't over
LIEFDE weet u nog?!!

"25.3.82 Reactie 3

Na enige tegenreacties vind ik het steeds betreurenswaardiger
dat ik deze dingen schrijf voor mensen die niet lezen kunnen.

Ik heb alleen twee vormen van laakbaar gedrag vergeleken. Niets
meer dan dat! Homofilie heeft, voor alle duidelijkheid dan maar,
niets met moord of doodslag uitstaande. (handtekening)"

Je merkt het, de tentoonstelling maakt ook de gemoederen los. Dan volgen
nu nog twee opmerkingen uit het gastenboek waarbij ik zelf werd losge-
maakt van mijn rustig gemoed en ik graag commentaar zal leveren:

"Homo's protesteren!

Kunnen ze ook rekenen?

Eén homo heeft niet veel te zeggen

Honderdduizend des te meer

Dus 'lieve jongens' trek jezelf

niet langer af; maar

Vermenigvuldig je

(initialen)"

Als ik dit lees dan denk ik; achter de vorm van een grapje zit een hele gedachtenwereld waarin de schrijver/schrijfster o.a. het volgende denkt: Homo's zijn alleen mannen, die als hoofdbezigheid hebben zichzelf aftrekken wat minderwaardig is omdat het zorgen voor nageslacht belangrijk is en daarom zijn er weinig homo's. Ideeën die niet kloppen met de werkelijkheid.

Er zijn een heleboel homoseksuele mannen én vrouwen aanwezig in Nederland. Slechts een klein gedeelte van hen maken zich zichtbaar. Om te protesteren zouden er eigenlijk meer homo's zichtbaar moeten zijn om effecten te bereiken. Dat betekent dus niet dat er meer homo's bijgemaakt zouden moeten worden. Trouwens, een belachelijke onderneming zolang niemand precies weet waarom de een kiest voor homozijn, de ander voor heterozijn en een derde voor iets daartussen. Onaneren, masturberen, rukken of jezelf aftrekken is een bezigheid waar je veel plezier aan kan beleven, niets minderwaardigs dus. Veel mensen denken dat dat het enige is wat overblijft voor een homo man als hij besluit niet met vrouwen te vrijen. Nou, vergeet dat maar. Er zijn nog zoveel meer leuke dingen die je met je eigen lichaam en dat van een ander kan doen. (Ik vertel lekker niet wat, dat zoek je zelf maar uit!) Over naar het volgende citaat:

"28.5 Homofiel, 22 jr. ziet de homobeweging als een zwart gat, eng en durft niet toe te treden. Een keer omgelult en opgegeilt door een 35 jarige poot en besluit daarom nooit meer naar de (delftse) homosoccs te gaan en kent dus (en leert ze niet kennen) niet zijn medepoten. Bewust afstand nemen van de homo's door een homo: resultaat eenzaamheid. Een voordeel, hij weet dat 'ie een bord voor zijn kop heeft terwijl het grootste gedeelte van die over geile poten (zoals ik ze ervaar) dat niet van zichzelf weten. Ik ervaar seks als een te diepgeworteld taboe zodat ik er geloof ik nooit van af kom. Mijn verhaal is te lang en ik snap zelf nog niet helemaal.

Hans"

Mijn eerste reactie op dit stuk is: wat persoonlijk, eerlijk en wat een ellende. Ondanks dat deze schrijver goed inzicht heeft in hoe zijn situatie nu is, maakt hij volgens mij toch een denkfout. Hoe kan één homo er nou voor zorgen dat je met alle andere homo's niets meer te maken wil hebben? Daarmee zeg je: die ene is een voorbeeld van de rest. En dat is dus niet waar!! In de hele wereld (dus in homo, hetero, bi en andere groepringen) komen mensen voor die geil zijn en de kunst beoefenen onschuldige voorbijgang(st)ers tussen hun/haar lakens te praten. Maar daarnaast zijn er nog zoveel andere types mensen en die zul je dus ook op een homo soos tegenkomen. Wellicht moet je wat meer moeite doen om ze te ontdekken, door een paar lagen make-up, glitter, kleding, bral-lerigheid, stilte of houdingen heen, om ze te ontdekken: o.a. monogame, voorzichtige, tedere, begripvolle, verlegen, sociaal-voelende, passieve, a-seksuele homo's. Maar om die proberen te ontdekken lijkt mij eigenlijk beter dan eenzaamheid. Waar moet je bang voor zijn als je naar een homo soos gaat? Wat je niet zou willen gebeurt je ook niet, daar heb je zelf de hand in. En voor de een is dat seks, voor de ander politiek, disko muziek, alcohol of gelul.

Je merkt dat er heel veel verschillende soorten reacties in het gastenboek terecht komen en dat maakt het leuk door te bladeren en te lezen. Dat kan. Zolang de tentoonstelling van Apollo niet ergens hangt te pronken kun je het gastenboek vinden op de soos avond bij de bibliotheek.

Cor Blom

(dit stukje hoort nog bij "Gastenboek")

- *In het bovenstaande artikel heb je al kritiek op de tentoonstelling kunnen lezen. Op 29 mei j.l. hebben een aantal leden van de publiciteitsgroep van Apollo de tentoonstelling kritisch bekeken. Er wordt nu aan gewerkt om hier en daar veranderingen aan te brengen. Heb je ook kritiek of ideeën: geef ze door aan de publiciteitsgroep.
 - *Binnenkort komt onze tentoonstelling in Blijdorp, Crooswijk en Hoogvliet. Weet jij nog een plek waar het ook zou kunnen hangen, staan of liggen? Geef het op aan de publiciteitsgroep.
 - *Meehelpen met het opbouwen en/of afbreken van de tentoonstelling neemt niet veel tijd en inspanning in beslag dus kan altijd. Heb je zin om een keer mee te doen, geef je dan op bij de publiciteitsgroep.
- PUBLICITEITSGROEP APOLLO HANS VAN HAGEN TEL. 010 - 217665

HOMO'S IN TURKIJE

Volgens Het Vrije Volk van zaterdag 17 juli j.l. heeft de Turkse junta de jacht op homoseksuele mannen (vrouwen worden geacht zoiets niet te doen) geopend. Tot voor kort werden homoseksuelen in de grote steden getolereerd door de populariteit van enkele artiesten. Doordat homoseksualiteit een plaats had in de antieke Ottomaanse cultuur, werd het traditie getrouw aanvaard als de "arabische afwijking". (wat niet betekent dat men er ruimdenkend of tolerant tegenover staat).

Maar in verband met de algehele reinheidscampagne om toeristen naar het land te lokken kregen speciale politiseenheden de opdracht de nachtclubs te zuiveren van alle homoseksuele artiesten. Volgens het ministerie van Binnenlandse Zaken zijn deze activiteiten niet geschikt voor jongeren en toeristen.

De mannen die werden opgepakt kregen een zgn. nul-behandeling, wat inhoudt dat ze worden kaalgeknipt en gedeporteerd naar de Midden Turkse gemeente Eskisehir. Daar is nu een onbekend aantal mannen geconcentreerd. Zij mogen de stad niet uit en moeten zich regelmatig bij de politie melden. Volgens HWV is dit het enige homo-getto ter wereld (op gedwongen basis wel te verstaan).

In Turkije wordt weinig ophef gemaakt over de behandeling van homoseksuelen. In het buitenland echter heeft men al geprotesteerd tegen het onaanvaardbare ge rag van de Turkse regering.

Ik neem aan dat ook in Nederland het een en ander ondernomen zal worden.

Raymond.

LIDMAATSCHAP

Op 1 juni 1982 had Apollo 138 leden. Op dat zelfde moment waren er 16 personen die wel in 1982 lid waren, maar voor 1982 nog geen contributie voldaan hadden. Verder waren er nog 31 nieuwkomers, die over een poosje misschien lid willen worden.

Alles bij elkaar 185 mensen die (bijna) lid zijn. Deze getallen zijn tegengevallen. We hadden allemaal gedacht en gehoopt dat er meer mensen betrokken zouden zijn bij Apollo als vereniging. Als je naar de soos-avonden kijkt zie je dat de belangstelling voor Apollo als bar/café veel groter is. Maar Apollo is meer als een drinkgelegenheid. Vóél meer als het aan ons ligt.

MOETEN ER MEER LEDEN ZIJN?

Ja, eigenlijk wel. Het is onjuist dat veel bezoekers (meer dan de helft !) geen lid zijn. Ook voor deze mensen wordt allerlei werk verricht. Apollo heeft recht op de steun van deze bezoekers in de vorm van contributie of actief zijn. VOOR WAT HOORT WAT. Verder zouden alle activiteiten van Apollo bij meer jongeren, en zeker bij de soos-bezoekers bekend moeten zijn. De niet-leden krijgen misschien wel de indruk dat Apollo alleen maar een café is.

HOE PAKKEN WE DAT AAN?

Het lidmaatschap zou meer voordelen moeten bieden. Tot nu toe heb je alleen het Vijgeblad en stemrecht op ledenvergaderingen als extraatje. In de toekomst mag je er gratis in, wanneer entree geheven zal worden.

De nieuwe bezoekers, en de geregelde bezoekers die geen lid zijn, moeten aangemoedigd worden om lid te worden.

Het is te gek dat je wel de soos bezoekt zonder dat daar iets tegenover staat.

Dus, ben jezelf of je vriendinnen of vrienden nog geen lid, wordt dan lid. Achterin het Vijgeblad kun je lezen hoe.

Frans Stein

REAKTIE 2

Lieve Alex,

Ben je nu werkelijk zo naïef of lijkt dat maar zo? Evenals spelling is woordkeus slechts een kwestie van vorm"schreef je. Dat is gedeeltelijk ook zo, van mij mag je best kado in plaats van cadeau schrijven, maar ergens kan ik er niet over uit dat iemand met jou politieke idèeen niet doortees? hoe veel macht je kunt uitoefenen met woorden. Als ik de academische taal niet beheers, zijn de meeste leuke, goedbetaalde banen voor mij gesloten, ik word niet serieus genomen bij een dokter, ik heb de kans op zwaardere straffen als ik in aanraking kom met de rechter enz enz enz. Het zijn niet de mensen met een eenvoudige woordenschat die ons regeren, lieverd.

Begrijp je dat mensen die niet gestudeerd hebben of op een andere manier met studie bezig zijn zich wel eens vreselijk vernederd kunnen voelen omdat ze simpelweg niets begrijpen van wat jij schrijft? Is een artikel, met wat voor doel ook geschreven, soms minder boeiend, mooi of rijk aan taal als het begrijpelijk is voor mensen met minder dan jouw opleiding? Als je graag "moeilijke woorden" handteert omdat je ze mooi vindt, doe dat dan bij mensen die het kunnen begrijpen of hou het voor jezelf en geniet er in stilte van.

Voor mij zijn mijn politieke en maatschappelijke ideeën niet het gevolg van een interessant boek, een boeiend figuur of zo, maar van simpelweg niets anders kunnen. Als vrouw, pot en dan ook nog afkomstig uit wat men noemt het arbeidersmilieu heb ik weinig andere keuze dan anarchisme.

Door een taal te hanteren die voor de minder kanshebbers onbegrijpelijk is, houd je verschil in stand. Het ergste vind ik nog dat je dat niet uit kwaadwilligheid doet, maar uit simpels onwetendheid.

Ik weet dat je je artikelen niet als analyses of wat dan ook hebt bedoeld, maar denk je dat dat veel af doet aan wat ik heb gezegd? Ik pleit niet voor een verarming van de taal, ik ben er zelfs een sterk voorstandster van om zoveel mogelijk mensen te laten genieten van de rijke woordenschat die wij bezitten, maar geef mensen wel een kans de achterstand in te halen. En dat doe je niet alleen door een vreemd woordenboekje aan te schaffen. Ik heb dit stuk niet geschreven om jou eens lekker af te katten, maar omdat ik geloof dat jij best goede, intelligente, mooie stukken kunt schrijven zonder dat Monique (en anderen, waarover ik ook wel) om de twee woorden naar een woordenboek moeten grijpen. Neem er gerust de ruimte voor, er is nog steeds geen papierschaarste en ik beloof je plechtig dat ik je niet voor dom zal uitschelden als je iets schrijft wat ook mijn moeder en zus zouden kunnen begrijpen. Sterker nog, ik vind begrijpelijk "iets moeilijks" opschrijven zo ongeveer het toppunt van intelligentie.

liefs,
Raymond.

GEDICHTEN

GLAGKAMER.

"De alcohol die speelt geen rol",
Zo profeteert een wijze,
En schenkt nog eens m'n glaasje vol.
De morgen is een grijze.

Het is een maagdelijk papier
Dat vóór mij is ontvouwen.
'k Ontvouwde 't zelf, vóór drie kwartier,
Gedompeld als in rouwe.

Een steenuil, opgezet en wal,
Slaet mij voortdurend gade.
Zijn glazen ogen, groen en fel,
Taxeren al mijn schade.

Hendrik B.

I STOOD HERE WITH HIM ONE NIGHT
JUST ACROSS THE WATER
HALF DRUNK AND STONED
THE SUN RISING
SOUNDS OF BIRDS AND WATER
CLUTSHING AGAINST THE WOODEN SIDE
A FLAT LONG-STRETCHED HORIZON
OF TREES, THICK FOG ABOVE THE WATER
STANDING SIDE TO SIDE
MOVING FACE TO FACE
THINKING OF KISSING
HOPING TO EMBRACE
IT WAS LOVE WHEN WE KISSED
UNCERTAIN THOUGH
AND NOT KNOWING
HOW TO GO ON

HARRIE JULI 82

KNAPENLIEFDE

Onderstaand verhaal is uit de nederlandse vertaling van het boek: Eine Weltgeschichte der Sexualität, door Morus, verschenen bij Meulanhof.

Naast de vrouwelijke, bestond in Griekenland en vooral in Athene een ver ontwikkelde mannelijke prostitutie. Volwassen mannen mochten prostitueren en als hun klant een buitenlander was, mochten zij zich tegen een vast loon als pederast verhuren. Als groeiende mannen of knapen dit beroep uitoefenden en het bewijs geleverd werd, dat hun vader of oom hen ertoe hadden aangezet, konden dezen gestraft worden. Maar vaak zullen dergelijke delikten niet voor de rechter gekomen zijn.

Inderdaad was het bij mannen veel moeilijker dan bij vrouwen, om de grens te trekken tussen koopbare en vrije liefde. Vrije liefde met jonge meisjes was in Griekenland ongewoon, de liefdesverhouding met jongelingen echter schering en inslag. De oude Soloniese wetgeving voorzag er weliswaar in, dat burgers, die de liefde van mannen zochten, zich uitsluitend konden binden aan jongelingen uit de burgerstand, niet alleen met het oog op de stand, maar ook om te vermijden dat er financiële verplichting en zouden ontstaan. Maar aan deze bepaling werd nimmer streng de hand gehouden, en bovendien waren toch ook de jongelingen uit de burgerstand niet altijd ontoegankelijk voor materiele ondersteuning. ^Uaf men hun geen geld, dan gaf men andere geschenken, vaak zeer waardevolle: kostbare kleren, hele uitrustingen. Nog vaker kwam het voor dat de minnaars hun jonge beschermelingen bij zich in huis namen en voor hun opvoeding en levensonderhoud zorgden. De ouders van dergelijke jongens profiteerden daarvan ook, zonder dat men hen van koppelarij kon betichten.

De homoseksuele verhouding tussen mannen, wij vermelden het reeds, was in de oudheid in alle landen aan de oostzijde van de Middellandse Zee verbreid en komt daar ook nu nog meer voor dan in het westen. Maar waarom dit gebruik juist in Griekenland zo'n omvang genomen heeft, blijft fysiologies en psychologies een raadsel. Niets wijst er op dat de Grieken lichamelijk een andere konstitutie hebben gehad dan andere volken. De verklaring kan dus alleen in sociologische factoren gezocht worden, in de vorming van een bepaald schoonheidsideaal, dat het slanke lichaam van de jongelingen het meest nabij komt.

Maar ook dan blijft nog het merkwaardige fenomeen bestaan dat, de jonge mannen op een leeftijd waarop anders de genegenheid tot mensen van gelijke leeftijd, maar dan van het andere geslacht tot uiting komt, zich zonder weezin aan de omgang met veel oudere mensen van hetzelfde geslacht overgaven.

Deze laatste ontarding van het als normaal geldende geslachtsleven was blijkbaar het gevolg van een dwang, die onder de dekmantel van de opvoeding de jongelui werd opgelegd en die door materiele voordelen, door geschenken, door een gemakkelijker leven dan zij thuis hadden, door het vooruitzicht op een schitterende carrière aantrekkelijk gemaakt werd. Waren de jonge mannen mannen eenmaal zover dat zij het pijnlijke van de situatie vergaten, dan deed de ijdelheid de rest. De jongens voelden zich geveild, dat oudere en invloedrijke mannen hen zo kameraadschappelijk behandelden; dat zij niet door hun vader of door hun leraar, als kwajongen werden beschouwd, maar als volwaardige leden van een vriendenkring.

amnesty international

Op binnenstadsdag vroeg Paul Coppoolse aan de daar aanwezige jongen bij een stand van Amnesty International, wat deze groep voor de veroordeelde homo's in Iran had ondernomen. Hieronder het antwoord wat hij enige tijd later per brief kreeg.

28 mei 1982

Beste Paul,

Navraag over de activiteiten van Amnesty t.b.v. veroordeelde homoseksuelen heeft het volgende opgeleverd:

Amnesty kan geen actie ondernemen voor individuen afzonderlijk. Als dit wel gedaan wordt kunnen deze personen in levensgevaar komen. Kort nad e Revolutie in Iran (1979) heeft Amnesty een bezoek aan Iran gebracht om onderzoek te doen. Na die ene keer is Amnesty niet meer toegelaten in Iran en staat Iran zeer afwijzend tegenover Amnesty "want het is een westerse organisatie". Kort na de revolutie is in de nederlandse pers zeer veel aandacht besteed aan stensiging van prostituties en executeren van homoseksuelen.

Vanaf de revolutie zijn regelmatig door Amnesty persberichten uitgevaardigd waarin wordt aangegeven dat homoseksuelen in Iran een zeer bedreigde groep zijn. (In Iran is homoseksualiteit bij de grondwet verboden) Het Internationale Secretariaat van Amnesty in Londen heeft herhaaldelijk pogingen gedaan om contact met de regering in Iran te krijgen. Deze pogingen zijn weinig succesvol gebleken. Vervolgelingen van homoseksuelen komt naar verhouding veel voor op het platteland, hierdoor is verzamelen van gegevens heel moeilijk.

Amnesty heeft t.b.h.v. homoseksuelen regelmatig "urgent actions" gevoerd. Urgent actions zijn zeer dringende acties, bedoeld om te voorkomen dat mensen in acuut gevaar gedood en/of gemarteld worden of zullen "verdwijen". Hierbij wordt o.m. met telegrammen gewerkt.

In het geval van Iran zijn deze urgent actions vaak te laat omdat Iran executies buitengewoon snel worden uitgevoerd.

In een "Wordt vervolgd-nr" van 1979 of 1980 staat een Iran-artikel van Niek Brink. Desgewenst kan ik proberen dit artikel te achterhalen, bel me op als dit nodig is!

Voorts doe ik bij deze info twee wordt vervolgd-nummers die info over Iran bevatten.

Hierboven gegeven informatie is afkomstig van een lid van de Landen-koördinatiegroep Midden-oosten: Gianni Noordijk, tel 073-563911.

Voorts is in het mei-nummer van Wordt vervolgd een artikel verschenen over de kwestie in welke gevallen Amnesty actie kan voeren t.b.v. van gevangenen op grond van hun (homo)seksuele orientatie. Van dit artikel zal ik een exemplaar bijvoegen.

Hopelijk zijn je vragen hiermee voldoende beantwoord.
met vriendelijke groeten,

Stef Scholte, werkgroep 845
oosteinde 91a 3061 SN Rotterdam
010-134024.

hard werken

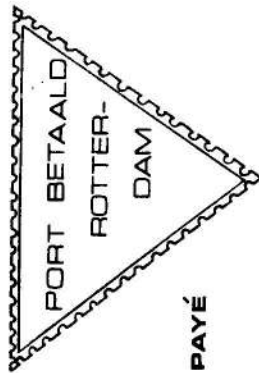

Werkgroepen in Apollo.

Bar en soos	Ton Koloos	142358
Bibliotheek	Guus Enning	120597
Archief	Henk van Leur	520629
Penningmeester	Eddie Molenaar	143551
Adreswijzigingen/ ledenadministratie	Frans Stein	128878
Introductie	Fedia Jacobs	677687
Vijgeblad	Raymonde Padmos	662759
Publiciteit/ tentoonstelling	Hans van Hagen	217665
Voorlichting	Rob Hoek	125578
Contacten Trefcentrum	Evert Jan Schenkelaars	845115
Bi-seksualiteit	Guus Enning	120597
Vertaalgroep	Cor Blom	831461
literatuur		
L.H.J.O.	Marcel Veenman	500428
<u>Bestuur:</u>		
Evert Jan Schenkelaars (voorzitter)		845115
Jan Hoen(secretaris)		128878
Eddie Molenaar(penningen)		143551
Raymonde Padmos(vijgeblad en vrouwen)		662759
Peter Evegaars (publiciteit)		525985
Cor Blom (publiciteit)		831416
(allen zorgen voor het programma en de 'osse klussen)		

DRUKWERK

INDIEN ONBESTELBAAR S.V.P. RETOUR :
APOLLO -POSTBUS 1490 -ROTTERDAM

PORT PAYÉ

apollo
soos voor
jongen, jongen
meisje, meisje
*voor als je

ZO

bent...

APOLLO • POSTBUS 1490 • 3000 BL ROTTERDAM